

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ)

”يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى: أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي، وَأَنَا مَعَهُ إِذَا ذَكَرَنِي، فَإِنْ ذَكَرَنِي فِي نَفْسِهِ ذَكَرْتُهُ فِي نَفْسِي، وَإِنْ ذَكَرَنِي فِي مَلَأٍ ذَكَرْتُهُ فِي مَلَأٍ خَيْرٍ مِنْهُمْ، وَإِنْ تَقَرَّبَ شِبْرًا إِلَيَّ تَقَرَّبْتُ إِلَيْهِ ذِرَاعًا، وَإِنْ تَقَرَّبَ إِلَيَّ ذِرَاعًا تَقَرَّبْتُ إِلَيْهِ بَاعًا، وَإِنْ أَتَانِي يَمْشِي أَتَيْتُهُ هَرْوَلَةً

Ebû Hüreyre'den (r.a) nakledildiğine göre, Hz. Peygamber (s.a.s) şöyle buyurmuştur: “Yüce Allah şöyle buyurur: "Ben, kulumun benim hakkımdaki zannı ne ise öyleyim. Beni andığında onunla beraberim. O beni kendi başına anarsa, ben de onu kendi başıma anarım. O beni bir topluluk içinde anarsa, ben de onu o topluluktan daha hayırlı bir topluluk içinde anarım. O bana bir karış yaklaşırsa, ben ona bir arşın yaklaşıyorum. O bana bir arşın yaklaşırsa, ben ona bir kulaç yaklaşıyorum. O bana yürüyerek gelirse, ben ona koşarak gelirim!"

(Buhârî, Tevhîd, 15; Müslim, Zikir, 21)

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ عَنِ النَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ: لَا تُمَارِ أَخَاكَ وَلَا تُمَارِزْهُ وَلَا
تَعِدْهُ مَوْعِدَةً فَتُخْلِفْهُ

İbn Abbâs (r.a)'tan rivayet edildiğine göre, Hz. Peygamber (s.a.s) şöyle buyurmuştur: “Kardeşinle (düşmanlığa varan) tartışmaya girme, onunla (kırıcı şekilde) şakalaşma ve ona yerine getiremeyeceğin sözü verme.”
(Tirmizî, Birr, 58)

عَنْ زَيْدِ بْنِ أَرْقَمَ عَنِ النَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ: إِذَا وَعَدَ الرَّجُلُ أَخَاهُ وَمِنْ نِيَّتِهِ
أَنْ يَفِيَّ لَهُ فَلَمْ يَفِ وَلَمْ يَجِئْ لِلْمِيعَادِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ

Zeyd b. Erkam (r.a)'dan nakledildiğine göre, Hz. Peygamber (s.a.s) şöyle buyurmuştur: “Kişi yerine getirme niyetiyle kardeşine bir söz verir, ancak onu yerine getiremez ve zamanında sözünü tutamazsa günahkâr olmaz.”
(Ebû Dâvûd, Edeb, 82)

عَنْ عُبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ أَنَّ النَّبِيَّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ: "اَضْمَنْتُ لِي سِتًّا مِنْ
أَنْفُسِكُمْ، أَضْمَنْ لَكُمْ الْجَنَّةَ، اصْدُقُوا إِذَا حَدَّثْتُمْ، وَأَوْفُوا إِذَا وَعَدْتُمْ، وَأَدُّوا إِذَا أَوْثَمَنْتُمْ،
وَاحْفَظُوا فُرُوجَكُمْ، وَغَضُّوا أَبْصَارَكُمْ، وَكَفُّوا أَيْدِيَكُمْ

Ubâde b. Sâmit'ten (r.a) nakledildiğine göre, Hz. Peygamber (s.a.s) şöyle
buyurmuştur: "Bana kendi adınıza altı şeyin güvencesini verin, ben de size cennetin
güvencesini vereyim: Konuştuğunuzda doğru söyleyin, söz verdiğinizde sözünüzü
tutun, size (bir şey) emanet edildiğinde ona riayet edin, iffetinizi koruyun, gözlerinizi
(bakılması yasak olandan) sakının ve ellerinizi (haramdan) çekin. "

(Ahmed b. Hanbel, V, 323)

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ: وَإِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) يَقُولُ:
”إِنَّ أَبْرَّ الْبِرِّ صَلََةُ الْوَلَدِ أَهْلَ وَدِّ أَبِيهِ

Abdullah b. Ömer (r.a)'in işittiğine göre, Resûlullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur:
“İyiliklerin en güzeli, evlâdın baba dostlarını ziyaret etmesidir.”
(Müslim, Birr, 11)

عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: مَا غَرْتُ عَلَى أَحَدٍ مِنْ نِسَاءِ النَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) مَا غَرْتُ عَلَى خَدِيجَةَ
وَمَا رَأَيْتُهَا، وَلَكِنْ كَانَ النَّبِيُّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) يُكْثِرُ ذِكْرَهَا، وَرُبَّمَا ذَبَحَ الشَّاةَ، ثُمَّ يُقَطِّعُهَا
أَعْضَاءً، ثُمَّ يَبْعَثُهَا فِي صَدَائِقِ خَدِيجَةَ، فَرُبَّمَا قُلْتُ لَهُ: كَأَنَّهُ لَمْ يَكُنْ فِي الدُّنْيَا امْرَأَةً إِلَّا خَدِيجَةُ،
فَيَقُولُ: "إِنَّهَا كَانَتْ وَكَانَتْ، وَكَانَ لِي مِنْهَا وَلَدٌ"

Hiz. Âişe (r.a) anlatıyor: "Ben Peygamber'in (s.a.s) eşlerinden hiçbirini, Hatice'yi kıskandığım kadar kıskanmadım. Oysaki ben Hatice'yi (benden önce vefat ettiği için) görmemiştim. Ancak Peygamber (s.a.s) ondan çok bahsedirdi. Bazen bir koyun keser, onu parçalara ayırır, sonra da Hatice'nin dostlarına gönderirdi. Bazen ben, "Sanki yeryüzünde Hatice'den başka kadın yok!" diyerek serzenişte bulunurdum da Allah Resûlü, "Hatice şöyle idi, Hatice böyle idi. Üstelik ondan benim çocuklarım var." derdi."

(Buhârî, Menâkıbü'l-ensâr, 20)

عَنْ أَنَسٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) :
”لِكُلِّ غَادِرٍ لَوَاءٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يُعْرَفُ بِهِ

Enes'ten (r.a) nakledildiğine göre, Resûlullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur: “Kıyamet gününde her vefasızın, vefasızlığının göstergesi olarak bir sancağı olacaktır...”
(Müslim, Cihâd ve siyer, 14)

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو: أَنَّ النَّبِيَّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ: "أَرْبَعٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ كَانَ مُنَافِقًا خَالِصًا، وَمَنْ كَانَ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنْهُنَّ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنَ النِّفَاقِ حَتَّى يَدْعَهَا: إِذَا أُؤْتِمِنَ خَانَ، وَإِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا عَاهَدَ غَدَرَ، وَإِذَا خَاصَمَ فَجَرَ

Abdullah b. Amr (r.a)'ın rivayet ettiğine göre, Hz. Peygamber (s.a.s) şöyle buyurmuştur: "Şu dört özellik kimde bulunursa o, tam bir münafık olur. Kimde bu niteliklerden biri bulunursa onu terk edinceye kadar kendisinde münafıklıktan bir özellik vardır: Kendisine bir şey emanet edildiğinde hıyanet eder. Konuştuğunda yalan söyler. Söz verdiğinde cayar.

Husumet sırasında haktan sapar."

(Buhârî, Îmân, 24)

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) :
”مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَقُلْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ...”

Ebû Hüreyre'nin (r.a) naklettiğine göre, Resûlullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur:
“Her kim Allah’a ve âhîret gününe inanıyorsa, ya hayır söylesin ya da sussun...”
(Buhârî, Rikâk, 23; Müslim, Îmân, 74)

عَنِ النُّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ قَالَ: أَهْدَى لِلنَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) عِنْبٌ مِنَ الطَّائِفِ.
فَدَعَانِي فَقَالَ: "خُذْ هَذَا الْعُنْقُودَ فَأَبْلِغْهُ أُمَّكَ" فَأَكَلْتُهُ قَبْلَ أَنْ أُبْلِغَهُ إِيَّاهَا. فَلَمَّا كَانَ
بَعْدَ لَيْالٍ قَالَ لِي: "مَا فَعَلَ الْعُنْقُودُ؟ هَلْ أَبْلَغْتَهُ أُمَّكَ؟" قُلْتُ: لَا. قَالَ فَسَمَّانِي غُدَرَ

Nu'mân b. Beşîr (r.a) anlatıyor: Peygamber'e (s.a.s) Tâif'ten bir miktar üzüm hediye edilmişti. O da beni çağırarak, "Şu salkımı al da annene götür." dedi. Ama ben üzümü anneme götürmeden önce yedim. Birkaç gün sonra Resûlullah bana, "Üzüm salkımı ne oldu, onu annene ulaştırdın mı?" diye sordu. Ben de, "Hayır." dedim." Nu'mân, bu olay nedeniyle Resûlullah'ın kendisini "ğuder" (vefasız) diye isimlendirdiğini söylemiştir.

(İbn Mâce, Et'ime, 61)

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ:
لَا يَجْتَمِعُ الْإِيمَانُ وَالْكُفْرُ فِي قَلْبِ امْرِئٍ، وَلَا يَجْتَمِعُ الصِّدْقُ وَالْكَذِبُ جَمِيعًا، وَلَا تَجْتَمِعُ الْخِيَانَةُ
وَالْأَمَانَةُ جَمِيعًا

Ebû Hüreyre'den (r.a) nakledildiğine göre, Resûlullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur:
“Bir kişinin kalbinde aynı anda iman ile küfür, doğruluk ile yalancılık,
hıyanet ile emanet bir arada bulunmaz.”
(Ahmed b. Hanbel, II, 349)

عَنْ أَبِي الْحَوْرَاءِ السَّعْدِيِّ قَالَ: قُلْتُ لِلْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ مَا حَفِظْتُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ)؟ قَالَ: حَفِظْتُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): دَعُ مَا يَرِيبُكَ إِلَى مَا لَا يَرِيبُكَ، فَإِنَّ الصِّدْقَ طُمَأْنِينَةٌ وَإِنَّ الْكَذِبَ رِيبٌ.

Ebu'l-Havrâ" es-Sa'dî (r.a) anlatıyor: "Hasan b. Ali'ye, "Resûlullah'tan (s.a.s) ne öğrendin?" diye sordum. Dedi ki, "Resûlullah'tan (s.a.s) şunu öğrendim: Seni şüphelendireni bırak, şüphelendirmeyene bak. Çünkü doğruluk kalbin (tereddütsüz biçimde) huzura ermesidir.

Yalan ise şüpheden ibarettir."

(Tirmizî, Sıfatü'l-kıyâme, 60)

عَنْ سُفْيَانَ بْنِ أَصِيدٍ الْحَضْرَمِيِّ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) يَقُولُ: كَبُرَتْ خِيَانَةٌ أَنْ
تُحَدِّثَ أَخَاكَ حَدِيثًا هُوَ لَكَ بِهِ مُصَدِّقٌ وَأَنْتَ لَهُ بِهِ كَاذِبٌ

Süfyân b. Esîd el-Hadramî (r.a) Resûlullah'ı (s.a.s) şöyle derken işittiğini nakletmiştir:
“Bir konuda seni tasdik ettiği (sana inandığı) hâlde kardeşine yalan söylemen
ne kadar büyük bir ihanettir!”
(Ebû Dâvûd, Edeb, 71)

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): "عَلَيْكُمْ بِالصِّدْقِ، فَإِنَّ الصِّدْقَ يَهْدِي إِلَى الْبِرِّ، وَإِنَّ الْبِرَّ يَهْدِي إِلَى الْجَنَّةِ، وَمَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَصْدُقُ وَيَتَحَرَّى الصِّدْقَ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ صِدِّيقًا، وَإِيَّاكُمْ وَالْكَذِبَ، فَإِنَّ الْكَذِبَ يَهْدِي إِلَى الْفُجُورِ، وَإِنَّ الْفُجُورَ يَهْدِي إِلَى النَّارِ، وَمَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَكْذِبُ وَيَتَحَرَّى الْكَذِبَ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ كَذَّابًا

Abdullah (b. Mes'ûd) (r.a) tarafından nakledildiğine göre, Resûlullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur: "Doğruluktan ayrılmayın. Çünkü doğruluk (insanı) iyiliğe, iyilik de cennete götürür. Kişi devamlı doğru söyler ve doğruluktan ayrılmazsa Allah katında "doğru/sıddîk" olarak tescillenir. Yalandan sakının! Çünkü yalan (insanı) kötülüğe, kötülük de cehenneme götürür. Kişi devamlı yalan söyler, yalan peşinde koşarsa Allah katında "yalancı/kezzâb" olarak tescillenir."

(Müslim, Birr, 105)

عَنْ حَكِيمِ بْنِ حِزَامٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) الْبَيْعَانِ بِالْخِيَارِ مَا لَمْ يَفْتَرِقَا فَإِنْ
صَدَقَا وَبَيَّنَّا بُورِكَ فِي بَيْعِهِمَا وَإِنْ كَذَبَا وَكَتَمَا مُحِقَتْ بَرَكَتُهُ بَيْعُهُمَا

Hakim b. Hizam (r.a)'dan nakledildiğine göre, Allah Rasülü (s.a.s) buyurdular ki; Alış veriş yapanlar birbirlerinden ayrılmadıkça muhayyerdirlər. Eğer doğru söyler ve (her şeyi) beyân ederlerse alışverişleri bereketlenir; yalan söyler ve (hakikati) gizlerlerse satışlarının bereketi gider.» buyurmuşlar.

(Nesâî, Büyû', 4)

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: مَا خَطَبَنَا نَبِيُّ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) إِلَّا قَالَ: "لَا إِيمَانَ
لِمَنْ لَا أَمَانَةَ لَهُ، وَلَا دِينَ لِمَنْ لَا عَهْدَ لَهُ"

Enes b. Mâlik (r.a) şöyle demiştir: "Allah'ın Peygamberi (s.a.s) bize hutbe verdiği zaman mutlaka şöyle buyururdu: "Emanete riayet etmeyenin imanı yoktur; ahde vefa göstermeyenin ise dini yoktur."
(Ahmed b. Hanbel, III, 134)

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَامِرٍ أَنَّهُ قَالَ دَعَتْنِي أُمِّي يَوْمًا وَرَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَاعِدٌ فِي بَيْتِنَا فَقَالَتْ
هَآ تَعَالَ أُعْطِيكَ . فَقَالَ لَهَا رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) وَمَا أَرَدْتَ أَنْ تُعْطِيَهُ . قَالَتْ أُعْطِيهِ تَمْرًا .
فَقَالَ لَهَا رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) أَمَا إِنَّكَ لَوْ لَمْ تُعْطِيهِ شَيْئًا كُتِبَتْ عَلَيْكَ كِذْبَةٌ

Abdullah b. Amir (r.a) şöyle dedi: Bir gün annem beni çağırdı. Allah Resülü de (s.a.s) bizim evdeydi. Annem “Gel sana bir şey vereceğim.” dediğini işitince, “Ona ne vereceksin?” diye sordu, “Kuru hurma” cevabını alınca da Allah Resûlu (s.a.s) şöyle buyurmuştur: “Dikkatli ol, ona bir şey vermemiş olsaydın, bu senin için bir yalan olarak yazılacaktı.”

(Ebû Dâvûd, Edeb, 80.)

عَنْ أَبِي ذَرٍّ قَالَ أَمَرَنِي خَلِيلِي (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) بِسَبْعٍ أَمَرَنِي بِحُبِّ الْمَسَاكِينِ وَالِدُّنُو مِنْهُمْ وَأَمَرَنِي أَنْ
أَنْظُرَ إِلَى مَنْ هُوَ دُونِي وَلَا أَنْظُرَ إِلَى مَنْ هُوَ فَوْقِي وَأَمَرَنِي أَنْ أَصِلَ الرَّحِمَ وَإِنْ أَذْبَرْتُ وَأَمَرَنِي أَنْ لَا أَسْأَلَ أَحَدًا
شَيْئًا وَأَمَرَنِي أَنْ أَقُولَ بِالْحَقِّ وَإِنْ كَانَ مُرًّا وَأَمَرَنِي أَنْ لَا أَخَافَ فِي اللَّهِ لَوْمَةً لَائِمٍ وَأَمَرَنِي أَنْ أَكْثِرَ مِنْ قَوْلٍ لَا حَوْلَ
وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ فَإِنَّهُنَّ مِنْ كَنْزٍ تَحْتَ الْعَرْشِ

Ebû Zer (r.a)'den şöyle rivayet edilmiştir: Halîlim (dostum) Hz. Peygamber (s.a.s) bana şu yedi şeyi tavsiye etti: Zayıf ve miskin olanları sevmek, kendimden daha düşkünlere bakıp daha iyi durumda olanlara imrenmemek, ilişkiyi kesseler bile akrabalarımınla bağı sürdürmek, hiç kimse-den bir şey istememek, ne kadar acı olsa da hakikati söylemek, Allah yolunda hiçbir kınayıcının kınamasından korkmamak, La havle ve la kuvvete ilah billah sözünü dilimden hiç düşürmemek.

Zira bunlar arşın altında ki hazine gibidirler.

Ahmed b. Hanbel, V, 160.)

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) لَا يَسْتَقِيمُ إِيْمَانُ عَبْدٍ حَتَّى يَسْتَقِيمَ قَلْبُهُ
وَلَا يَسْتَقِيمُ قَلْبُهُ حَتَّى يَسْتَقِيمَ لِسَانُهُ وَلَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ رَجُلٌ لَا يَأْمَنُ جَارُهُ بَوَائِقَهُ

Enes b. Malik (r.a)'in naklettiğine göre Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur: “Kulun kalbi doğru oluncaya kadar imanı dosdoğru olmaz. Dili doğru oluncaya kadar da kalbi dosdoğru olmaz. Komşusunun, bir kötülük gelmeyeceğine emin olmadığı kimse de cennete giremez.”
(Ahmed b. Hanbel, III, 199)

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ عَنِ النَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ
... وَمَنْ نَذَرَ نَذْرًا أَطَاقَهُ فَلْيَفِ بِهِ

İbn Abbâs (r.a)'tan nakledildiğine göre, Hz. Peygamber (s.a.s) şöyle buyurmuştur:
“...Gücünün yettiği bir şeyi adayan, onu yerine getirsin!”
(İbn Mâce, Keffâret, 17)

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ أَنَّ امْرَأَةً نَذَرَتْ أَنْ تَحُجَّ فَمَاتَتْ فَأَتَى أَخُوَهَا النَّبِيَّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فَسَأَلَهُ عَنْ ذَلِكَ فَقَالَ أَرَأَيْتَ لَوْ كَانَ عَلَى أُخْتِكَ دَيْنٌ أَكُنْتَ قَاضِيَهُ . قَالَ نَعَمْ . قَالَ فَاقْضُوا اللَّهَ فَهُوَ أَحَقُّ بِالْوَفَاءِ

İbn Abbas (r.a)'ın anlattığına göre, bir kadın haccetmeyi adanmış ancak hacca gidemedi ve vefat etmişti. Kadının erkek kardeşi Hz. Peygamber'in yanına gelerek bu durumu sordu.

Hz. Peygamber (s.a.s): "Şayet kız kardeşinin borcu olsa onu öder miydin?" diye sordu.

Adam evet deyince Allah Resûlü (s.a.s): "O halde Allah'a borcunuzu ödeyin.

Çünkü Allah vefa gösterilmeye daha layıktır." buyurdular.

(Nesâî, Menâsikü'l-hac, 7.)

عَنِ ابْنِ مَسْعُودٍ أَنَّ رَجُلًا سَأَلَ النَّبِيَّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) : أَيُّ الْأَعْمَالِ أَفْضَلُ؟ قَالَ:
”الصَّلَاةُ لَوَقْتِهَا، وَبِرُّ الْوَالِدَيْنِ، ثُمَّ الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ“.

İbn Mes'ûd'un (r.a) anlattığına göre, bir adam Hz. Peygamber'e (s.a.s), “Amellerin en üstünü hangisidir?” diye sorunca Peygamber Efendimiz şöyle cevap verdi:

“Vaktinde kılınan namaz ve anne babaya iyilik etmektir.

Sonra da Allah yolunda cihad etmek gelir.”

(Buhârî, Tevhîd, 48)

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو عَنِ النَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ:
”رِضَا الرَّبِّ فِي رِضَا الْوَالِدِ وَسَخَطُ الرَّبِّ فِي سَخَطِ الْوَالِدِ.“

Abdullah b. Amr'ın (r.a) naklettiğine göre, Hz. Peygamber (s.a.s) şöyle buyurmuştur:
“Rabbin hoşnutluğu anne babanın hoşnutluğuna bağlıdır.
Rabbin öfkesi ise, anne babanın öfkesine bağlıdır.”
(Tirmizî, Birr, 3)

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ:

”مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ ضَيْفَهُ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَصِلْ رَحِمَهُ...”

Ebû Hüreyre'den (r.a) nakledildiğine göre, Hz. Peygamber (s.a.s) şöyle buyurmuştur:
“Kim Allah’a ve âhiret gününe inanıyorsa, misafirine ikramda bulunsun. Kim Allah’a ve âhiret gününe inanıyorsa, akraba ile irtibatını sürdürsün...”
(Buhârî, Edeb, 85)

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَدِيٍّ بْنِ حَمْرَاءَ [الزُّهْرِيِّ] قَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) وَاقِفًا عَلَى الْحَزْوَرَةِ فَقَالَ:
وَاللَّهِ! إِنَّكَ لَخَيْرُ أَرْضِ اللَّهِ وَأَحَبُّ أَرْضِ اللَّهِ إِلَيَّ وَلَوْلَا أَنِّي أُخْرِجْتُ مِنْكَ مَا خَرَجْتُ.

Abdullah b. Adî b. Hamrâ" (ez-Zührî) (r.a) anlatıyor: Resûlullah'ın (s.a.s) Hazvere denilen mevkide durup şöyle buyurduğunu gördüm: "(Ey Mekke!) Vallahi sen Allah'ın en hayırlı ve Allah'a en sevimli olan beldesisin. Senden çıkarılmış olmasaydım, seni asla terk etmezdim."

(Tirmizî, Menâkıb, 68)

عَنْ أَبِي حُمَيْدٍ قَالَ: أَقْبَلْنَا مَعَ النَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) مِنْ غَزْوَةِ تَبُوكَ حَتَّى إِذَا أَشْرَفْنَا عَلَى الْمَدِينَةِ قَالَ:
هَذِهِ طَابَةٌ، وَهَذَا أُحُدٌ، جَبَلٌ يُحِبُّنَا وَنُحِبُّهُ

Ebû Humejd (r.a) anlatıyor: Hz. Peygamber (s.a.s) ile birlikte Tebük Gazvesi'nden dönüyorduk. Medine'ye vardığımızda Allah Resûlü şöyle buyurdu: “İşte bu Tâbe'dir (iyilik ve güzellik şehridir).

Bu da Uhud'dur, öyle bir dağdır ki o bizi sever biz de onu severiz.”

(Buhârî, Meğâzî, 82)

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) :
”إِنْ قَامَتْ عَلَى أَحَدِكُمْ الْقِيَامَةُ وَفِي يَدِهِ فَسِيلَةٌ فَلْيَغْرِسْهَا.“

Enes b. Mâlik'in (r.a) naklettiğine göre, Resûlullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur:
“Birinizin elinde bir hurma fidanı varken kıyamet kopuyor olsa bile derhâl onu diksin!”
(Ahmed b. Hanbel, III, 184)

عَنْ عَائِشَةَ قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ):
”خَيْرُكُمْ خَيْرُكُمْ لِأَهْلِهِ، وَأَنَا خَيْرُكُمْ لِأَهْلِي...”

Hız. Âişe'nin (r.a) naklettiğine göre, Resûlullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur: “Sizin en hayırlınız, ailesine karşı en hayırlı olanınızdır. Ben de aileme karşı en hayırlı olanınızım...”
(Tirmizî, Menâkıb, 63)

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ : أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) يَقُولُ:

”كُلُّكُمْ رَاعٍ وَمَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ، فَالْإِمَامُ رَاعٍ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ، وَالرَّجُلُ فِي أَهْلِهِ رَاعٍ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ، وَالْمَرْأَةُ فِي بَيْتِ زَوْجِهَا رَاعِيَةٌ وَهِيَ مَسْئُولَةٌ عَنْ رَعِيَّتِهَا، وَالْخَادِمُ فِي مَالِ سَيِّدِهِ رَاعٍ، وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ.“

Abdullah b. Ömer'in (r.a) işittiğine göre, Resûlullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur: “Hepiniz birer sorumlusunuz ve hepiniz yönettiklerinizden mesulsünüz. Devlet başkanı bir sorumludur ve yönettiklerinden mesuldür. Evin beyi bir sorumludur ve yönettiklerinden mesuldür. Evin hanımı da bir sorumludur ve yönettiklerinden mesuldür. Hizmetçi de efendisinin malı üzerinde bir sorumludur ve yönettiklerinden mesuldür.”

(Buhârî, İstikrâz, 20)

